

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. I. 35.397/2014/8.szám

A Kúria a dr. Pethő Annamária ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Cseh Georgina jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 17-én kelt K.27.012/2013/18. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.012/2013/18. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 393.400 (háromszázkilencvenháromezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes faapríték készítésével foglalkozó gazdasági társaság, mely 2011-2012 években olyan cégektől fogadott be számlákat, amelyek tényleges működést nem mutattak, az értékesítést nem vallották be, adóbevallásukat nem nyújtották be, és az adóhatóság számára fellelhetetlennek mutatkoztak. A felperes 2012. I. negyedévre vonatkozó áfa bevallásában visszaigényelhető adót tüntetett fel, melyben előző időszakról beszámítható tétel szerepelt, ezért az adóhatóság a 2011 évre áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatát rendelte el. Ennek megállapításaként a 2012. I. negyedévre átvihető követelés összegét 3.340.000 Ft-tal csökkentette. A csökkentés indoka a C. H. Kft-től, a B. T. Kft-től és a Z. H. T. Kft-től befogadott számlák hiteltelensége volt. A fenti megállapítások alapján a 2012. I. negyedévre lefolytatott pénzösszeg kiutalása iránti ellenőrzés eredményeként a felperes terhére 3.934.000 Ft jogosulatlan visszaigénylést is megállapítottak, mely után 2.950.000 Ft adóbírságot szabtak ki. A felperes mindkét határozat megállapítását támadta keresettel, mely pereket az első fokú bíróság egyesített.

A jogerős ítélet a felperes kereseteit elutasította. Az ítélet indokolása rögzítette, hogy a számlakibocsátó cégek adóbevallást nem nyújtottak be, amelyek pedig e kötelezettségüket teljesítették, abban értékesítést nem vallottak be, székhelyükön nem voltak fellelhetők, a törvényes működés jelét nem mutatták. A számlatömböt nem ők, vagy a számla kiállításához képest későbbi időpontban vásárolták. Ezen körülmények alapján arra a következtetésre jutott a bíróság, hogy adókiijátszásra irányuló szándékot tanúsítottak. Ezt követően vizsgálta a felperes magatartását az általa hivatkozott Európai Unió Bíróságának C-80/11. és C-142/11. számú (Mahagében-Dávid) ügyekben kifejtettekre figyelemmel. Megítélése szerint a felperes a peres eljárás során sem bizonyította, hogy a cégadatokról az ügyletkötést megelőzően meggyőződött. A felperes egyáltalán nem tett ésszerű intézkedéseket az üzleti partnerek ellenőrzése érdekében, hiszen az ügyvezető maga nyilatkozott úgy, hogy nem minden esetben ellenőrizte a cégadatokat. Általában ügyletkötőkkel állt kapcsolatban és csak az utóbbi időben, éppen az adóhatósági eljárás hatására törekszik biztonságos adatok beszerzésére gazdasági partnereiről. A Z. H. T. Kft-vel kapcsolatban pedig az ügyletre egyáltalán nem emlékezett. E miatt a felperes javára a számlakibocsátók által kiállított számlák kellő gondosság hiányában adójogi hatást semmiképpen sem válthatnak ki, továbbá a felperes nem bizonyította, hogy az adólevonási joggal járó ügyletek kapcsán bármiféle ésszerű intézkedést vagy akár minimális gondosságot is tanúsított volna annak érdekében, hogy az adókiijátszásban való részvételt elkerülje. Nézete szerint az adásvételi szerződés, illetve a számla önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a gazdasági esemény a számlán feltüntetett felek között létrejött.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és keresetének teljesítését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára történő kötelezését kérte. A jogerős ítélet jogszabálysértését az Európai Unió C-80/11-C-142/11. számú egyesített ügyekben hozott határozatban kimondottakra alapozta. Eszerint a számlabefogadó nem tehető felelőssé a szállító, illetve az alvállalkozó érdekkörében felmerülő adózási kötelezettségszegésért akkor ha a szerződési kötelelem tényállásszerűen teljesül és a vevő nem tudott vagy nem tudhatott a beszállító, illetve alvállalkozó adózási szabályszegéséről. Jogi álláspontja szerint az uniós jog alkalmazása a tagállamokban kötelező és az uniós jogalkotási aktusok ugyanolyan jogszabálynak minősülnek mint a tagállamiak, azzal hogy ütközés esetén az uniós jognak elsőbbsége van. Miután sem az Áfa törvény sem pedig a HÉA irányelv nem tartalmazza a kellő körütekintés fogalmát, az e fogalomra vonatkozó PM irányelv pedig hatályon kívül helyezésre került, ezért irreleváns és mellőzendő az ítéletnek erre vonatkozó hivatkozásai.

Változatlanul fenntartotta azt, hogy a felek között a gazdasági események megvalósultak, melyet alátámasztanak a felperes rendelkezésére álló szerződések, és a teljesítő cégek ügyvezetőinek nyilatkozatai az ügyleti és pénzügyi tranzakcióról. A felperes az ügyleteket megelőzően a rendelkezésére álló eszközökkel igyekezett partnereiről tájékozódni, a partnerei adóelkerülő magatartásáért nem tehető felelőssé.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványait, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint helyesen állapította meg, hogy a kereset nem alapos. A felperesi érveléssel ellentétben az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta annak is, hogy miért nem fogadható el az Európai Unió Bíróságának felperes által hivatkozott ítéleteiben kifejtett jogértelmezésre, joggyakorlatra való utalás a kereseti kérelem alátámasztásaként. Az elsőfokú bíróság jogszerűen vizsgálta, hogy a felperes tudta-e vagy tudnia kellett-e arról, hogy beszállítói adókiírátszást valósítanak meg, s a hivatkozott uniós bírósági ítéletekben kifejtett számlabefogadói körülmények magatartást tanúsította-e. Az Európai Unió Bírósága a Mahagében-Dávid ügyben is kifejtette, hogy amennyiben szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülmények állnak fenn, a körülmények gazdasági szereplőt az ügy körülményeitől függően arra kötelezhetik, hogy a megbízhatóságról való meggyőződés érdekében tájékozódjanak azon másik gazdasági szereplő felől, amelyektől a termékeket vagy a szolgáltatásokat kívánja beszerezni. Az Unió Bírósága már számos iránymutató döntésében kimondta, hogy a lehetséges adókiírátszások, adóelkerülések és más visszaélések elleni küzdelem olyan célkitűzés, amelyet a 2006/112. irányelv elismer és támogat. Ennek érdekében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogalanyok az uniós jog normáira nem hivatkozhatnak csalárd módon vagy visszaélésszerűen. Ennél fogva a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy a jogra csalárd módon vagy visszaélésszerűen hivatkoztak.

A Kúria kifejezetten hivatkozik a Mahagében-Dávid ügy 54. pontjára, ami kimondta, hogy nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik

meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle telhető, ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz. Annak ellenére tehát, hogy a kellő körültekintés vizsgálata - ahogy erre a felperes helytállóan hivatkozott - kikerült az új Áfa tv. rendelkezéseiből, azonban ez nem jelenti, hogy a számlabefogadó adózónak nem kell megtennie minden tőle elvárható ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy meggyőződjék a számlakibocsátó adózási törvényeket betartó jogszerű magatartásáról.

Az adóhatóság által feltárt tényállásból egyértelműen kiderül, hogy a felperes ezt az ésszerű és elvárható magatartást nem tanúsította, nem járt utána a vele kapcsolatba került gazdasági szereplőknek. Anélkül bízott ezek jogszerű, adózást követő magatartásában, hogy a tőle elvárható intézkedéseket megtette volna az adókikerülés, az adókijátszás elkerülése érdekében. A Kúria - figyelemmel az Európai Unió Bírósága kötelezően alkalmazandó irányadó ítéleteire - rögzíti, hogy az alperes keresettel támadott határozata nem jogszabálysértő. Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, a tényállás teljes körűen feltárássra került, és a felperes nem jelölt meg olyan javára szolgáló tényeket, körülményeket, amelyeket a hatóság vagy a bíróság nem körültekintően tárt fel.

A jogerős ítélet tehát nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdésére figyelemmel hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles az alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdésére és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2015. január 29.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**